

[Anne Birgitte Lundholt]

også et tema, statsministeren berørte i sit svar, og det er et tema, vi gerne vil følge op.

Det skal være lettere for virksomhederne at sørge for, at der er muligheder for medarbejderaktiekøb, og man skal ikke straffes skattemæssigt for at opspare i aktier, for det er opsparing i danske arbejdspladser, og her er det uforståeligt – jeg kan ikke lade være med endnu en gang at nævne det – at denne regering i sommerens skattereform kunne få sig selv til at lægge gift for danske aktieejere. Derfor må vi hurtigst muligt sørge for at genskabe og forhåbentlig også forbedre de skattemæssige forhold, som eksisterede forud for det skammelige indgreb, som sørgede for at sætte befolkningens interesse i danske virksomheder over styr.

Regeringspartierne vil nok hævde, at visse mindre aktieposter blev friholdt, og det er jo til dels rigtigt; men man sendte et signal om, at aktier var noget fy-fy at investere i, og man etablerede en regulær klippekant for aktieejere – kommer en aktieejer op over klippekanten, så bang!, så falder vedkommende ud over den – og det lægger jo gift for, at mindre opsparende har en positiv holdning med hensyn til at tænke på aktier som investering.

Indflydelse og demokrati på ens arbejdsplads fås også gennem det direkte opkøb af aktier. Her får man nemlig den indflydelse, som aktieejere har, selv om hr. Holger K. Nielsen mener, at den er marginal. Jeg må dog sige, at det er aktieejerne, der vælger den daglige ledelse!

Det Konservative Folkeparti så gerne, at det danske samfund skiftede endnu mere karakter, skiftede fra et næsten 100 pct. lønmodtager-samfund til et samfund af ejere, store som små, og også gerne kombinationer. Vi har alle tiders chance. Pensionsmidlerne kan være en banebryder for den enkeltes interesse for investering; men det kræver, at man giver den enkelte frihed og råderet og ansvaret for placeringen af vedkommendes investeringer, således at man fremmer forskelligheden og dermed også dynamikken i samfundet.

Derfor har vi politikere to pligter: størst mulig frihed for den enkelte med hensyn til egen opsparing og de bedst mulige politiske og økonomiske rammevilkår for den enkelte ejer – stor som lille – som skaber arbejdspladser, aktivitet og fremgang i samfundet.

Det Konservative Folkepartis bud på en politik, som er et stort skridt i den rigtige retning, findes i vores oplæg »Vækst og velstand«, som jeg kan anbefale til velvillig læsning i de øvrige partier.

Jeg skal til slut lige nævne, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte det fremsatte dagsordensforslag. Vi føler ikke, at der er behov for at nedsætte en ny ØD-kommission eller et udvalg vedrørende disse spørgsmål. Jeg tror, en positiv debat med de temaer, som vi har lagt op til fra Det Konservative Folkepartis side, vil føre til et langt bedre resultat.

Helge Sander (V):

Venstres problem med SF er, at når SF's ordfører analyserer aktuelle problemer, kan vi såmænd ofte være enige i mangt og meget, men SF ender desværre altid i de forkerte konklusioner. Hvor vi ønsker at styrke det private erhvervsliv og den private og individuelle ejendomsret, ønsker SF det modsatte, nemlig en eller anden form for socialisering.

Jeg tror såmænd, at SF kan være enig med Venstre i, at det ikke gælder om yderligere at øge LO's, fagforeningskartellernes og de enkelte fagforbunds monopolagtige indflydelse på lønmodtagernes vegne. Men alligevel vil SF's tiltag jo gang på gang vise, at vi ender dér. Ikke fordi SF egentlig ønsker det, men fordi SF trods alt accepterer LO som enhedsfagbevægelse og dermed i praksis kommer til at blæse på den enkelte lønmodtagers organisationsfrihed.

En del af problemet er naturligvis også, at SF så gerne vil samarbejde med Socialdemokratiet og den socialdemokratiske familie, men på den anden siden i virkeligheden er bange for den kommunistiske og socialistiske enhedsliste, som vil gå endnu videre end SF i disse spørgsmål.

At socialismen i Østlandene og tredjeverdenslandene har bevist, hvad kollektivt eje af produktionsmidlerne og utallige skrappe reguleringer i praksis medfører, gør desværre heller intet indtryk. Vi kan nok så mange gange pege på, at det fører til en slumstat med lav levestandard og enorme miljøproblemer, uanset hvordan socialismen praktiseres. Venstrefløjen, og her inkluderer jeg SF, svarer, at de vil gøre det på en helt anden måde end alle andre socialister i verden. Denne løsningsmodel får